

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้กล่าวถึงการวิจัยที่เกี่ยวข้อง 5 หัวเรื่องด้วยกัน คือการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป การยอมรับตนเองและผู้อื่น ความวิตกกังวล การเก็บตัว-แสดงออก และ ความต้องการ โดยในแต่ละเรื่องจะมีการวิจัยทั้งในและนอกประเทศ ดังต่อไปนี้

1. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพทั่วไป

1.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1960 Nemovicher¹ ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพของ เด็กที่ปรับตัวได้ดีกับ เด็กที่ปรับตัวไม่ได้ เขาได้คิด เลือกรูปคนตัวอย่างจากนัก เรือชั้นเดียวกัน เรืออยู่ในห้องเดียวกัน นัยก้อศาสนาเดียวกัน และมี ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมทางครอบครัวในระดับชั้นเดียวกัน โดยใช้ Parents Questionnaire, Rating Scale ของ Rorschach Test, T. A. T. และ Drawing test ผลของการวิจัยปรากฏว่า เด็ก ที่ปรับตัวได้ดี มีลักษณะชอบสิ่งคนอื่น ที่เด่นง่าย และมีความกลัวมากกว่า เด็กที่ชอบแยกตัวอยู่คนเดียว

ในปี ค.ศ. 1962 Guinourd² ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์

¹ Joseph A. Nemovicher, "A Comparative Study of Adapted Boys and Non-Adapted Boys in Respect to Scientific Personality Characteristics" (Doctor's thesis, University of New York, 1960).

² Donald E Guinourd, and Joseph F. Rychlak, "Personality Correlates of Sociometric Popularity in Elementary School Children," The Personnel and Guidance Journal, XI (January, 1962). 438-442.

ระหว่างบุคลิกภาพกับคะแนนความนิยมจากสังคมใน การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้
เลือกกลุ่มตัวอย่างจากเด็กใน Grade 6 - 7 และ 8 เป็นชาย 86 คน
หญิง 80 คน ใช้สังคมนิยมเด็กที่เป็นที่นิยมของเพื่อน กับเด็กที่ไม่เป็น
ที่นิยมของเพื่อน แล้วใช้ High School Personality Question-
naire เพื่อทดสอบบุคลิกภาพของ เด็กที่เป็นที่นิยมของ เพื่อนและบุคลิกภาพของ
เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของ เพื่อน ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ไม่เป็นที่นิยมของ
เพื่อนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ร่าเริง และ ไม่กระตือรือร้น ส่วน
ความแตกต่างระหว่าง เซสนั้น ก็พบว่า เด็กผู้ชายมีลักษณะที่เยือกเย็น สุขุม
ก้าวร้าว มีลักษณะ เป็นตัวของตัวเอง ชอบเผชิญภัย ส่วน เด็กผู้หญิงมีลักษณะ
ที่ใจดี ชอบเจ้าสังคม อ่อนไหวง่าย มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยและค้น เค้น
ง่าย

004982

ในปี ค.ศ. 1966 Winborn และ Jansen³ ได้ทำการศึกษาดัง
บุคลิกภาพของผู้นำนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยให้ผู้นำนักศึกษาจากมหาวิทพา
ลัยอื่นเทียบมา จำนวน 559 คน แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม คือผู้นำทางสังคม
และการเมือง ผู้นำทางองค์การศาสนา ผู้นำกลุ่มกิจกรรม และผู้นำทาง
ภราดรภาพ เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วให้ตัวอย่างทั้งหมดนี้ทำ The 16 Personal-
ity Factor Questionnaire ผลการวิจัยปรากฏว่า พวกผู้นำทางสัง
คมและการเมือง จะมีลักษณะเด่นกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในด้านความเป็นอิสระ ความ
ใจเร็ว ใจกว้าง มีเหตุผลวิพากษ์วิจารณ์ และความต้องการที่จะก้าวหน้าใน
โลกแห่งความรู้และความคิด

ในปี ค.ศ. 1968 Egbert และ Gordon⁴ ได้ทำการวิจัยเพื่อ

³ Bob B. Winborn and David G. Jansen, "Personality Charac-
teristics of Campus Social-Political Action Leaders," Journal of
Counseling Psychology, XIV(1967), 509-513.

⁴ Robert L. Egbert, and Gordon S. Bigelow, "Personality
Factors and Independent Study," The Journal of Educational Research,
LXII (September, 1968), 37-44.

หากยืนยันว่าความแตกต่างทางบุคลิกภาพเหล่านี้วัดด้วย CPI นั้นจะคงมีอยู่หรือไม่ใน (1) นักเรียนที่ได้รับการความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ (Independent Study) และนักเรียนที่ได้รับการ ความสำเร็จจากการ เรียนตามแบบแผนเดิม (Traditional Study) (2) นักเรียนที่ได้รับการ ความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระและนักเรียนที่ไม่ได้รับการ ความสำเร็จจากการ เรียนอย่างอิสระ (3) นักเรียนที่สนใจในการ เรียนแบบอิสระกับนักเรียนที่ไม่สนใจกับการ เรียนแบบอิสระ และ (4) ความสัมพันธ์เกี่ยวกับระหว่างความสำเร็จและความพึงพอใจภายในกลุ่มของนักเรียนที่เรียนกันอย่างอิสระ ทั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่ Brigham Young University ในปี 1965 จำนวน 99 คน ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผลสำเร็จของทั้งสองกลุ่ม แต่ในกลุ่มที่เรียนอย่างอิสระดูเหมือนจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่อง (1) เด็กที่ได้รับการ ความสำเร็จมีคะแนนสูงกว่าเด็กที่ได้รับการ ความสำเร็จในเรื่องของประสิทธิผลทางตนเอง และความรับผิดชอบ (2) พวกที่สนใจกับการ เรียนแบบที่มีความรับผิดชอบมากกว่าพวกที่ไม่สนใจกับระบบการ เรียนแบบนั้น (3) พวกที่สนใจได้รับการ ความสำเร็จและพึงพอใจกับการ เรียนระบบนี้มีคะแนนในด้าน การ เคารพตัวเองสูงกว่าพวกที่ได้รับการ ความสำเร็จแต่ไม่พึงพอใจกับระบบการ เรียนแบบนั้น (4) พวกที่สนใจได้รับการ ความสำเร็จและพึงพอใจกับการ เรียนระบบนี้มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รับการ ความสำเร็จและไม่พึงพอใจกับระบบการ เรียนแบบนั้น ในด้านความรับผิดชอบและการ สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อื่น (5) พวกที่สำเร็จแต่ไม่พึงพอใจในระบบนี้มีคะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รับการ ความสำเร็จแต่พึงพอใจในระบบการ เรียนนี้ในด้าน สังคมประณีต และ (6) พวกที่ได้รับการ ความสำเร็จแต่ไม่พึงพอใจกับการ เรียนอย่าง อิสระมีคะแนนสูงกว่าพวกไม่สำเร็จและไม่พึงพอใจในระบบนี้ ในด้านสังคมประณีต (Socialization) ความรู้สึกว่าคุณเองมีความเป็นอยู่ที่ดี (Sense of Well Being) การเข้าสังคม (Sociability) และความมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Dominance) กับการยอมรับตนเอง (Self Acceptance)

1.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2506 นางสาวสายหยุด อุทัยศรี⁵ ได้ทำการวิจัยเรื่อง บุคลิกภาพของครูใหญ่ ในทัศนะกรรณอบสตร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครและธนบุรี โดยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง ผลปรากฏดังนี้ คือ บุคลิกภาพที่สำคัญ และคี่เด่นของครูใหญ่ในสายตาของกรรณอบสตร์จะคงมีลักษณะความเป็นผู้นำ เป็นอันดั้มแรก รองลงมาคือมนุษยธรรม ลักษณะนิสัย สมรรถภาพ ลักษณะภายนอก และอันดั้มสุขภาพ ก็อถานกรรณอบสตร์

ในปี พ.ศ. 2507 นายทองอยู่ กัลยา⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่องบุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะกรรณอบสตร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครและธนบุรี โดยใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง จำนวนประชากรทั้งสิ้น 214 คน เป็นครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ที่เชื่อถือได้ทั้งหมด 18 โรงเรียน ผลการวิจัย สรุปได้ว่า บุคลิกภาพอันเป็นลักษณะคี่เด่นของครูใหญ่ในทัศนะกรรณอบสตร์ ก็อจะคงมีลักษณะความเป็นผู้นำ เคนกว่าอย่างอื่น รองลงมาคือลักษณะนิสัย ลักษณะภายนอก มนุษยธรรม สมรรถภาพ และกรรณอบสตร์

⁵ สายหยุด อุทัยศรี, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะกรรณอบสตร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญาบัณฑิถ, กรุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2506).

⁶ ทองอยู่ กัลยา, "บุคลิกภาพของครูใหญ่ในทัศนะกรรณอบสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญาบัณฑิถ, กรุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2507).

ในปี พ.ศ. 2511 นายสมคิด ไรษย์นุจรณ์⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางด้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ High School Personality Questionnaire กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการเรียนสูง 26 คน ชาย 17 คน หญิง 9 คน และที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ 26 คน ชาย 16 คน หญิง 10 คน ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถต่ำ (2) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับผิดชอบมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่า แต่การแสดงออกทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ (3) นักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ไม่มีบุคลิกภาพด้านใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (4) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูง และ (5) นักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีสภาพทางจิตใจอ่อนกว่านักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ และนักเรียนหญิงในกลุ่มนี้แสดงลักษณะความเป็นตัวของตัวเองได้ดีกว่านักเรียนชาย

⁷ สมคิด ไรษย์นุจรณ์, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางด้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทอักษรศาสตรบัณฑิต, วิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511)

ในปี พ.ศ. 2512 นางสาวฉวี กาศย์⁸ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียน ของนักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ โดยศึกษาที่นักเรียนชายและหญิง อายุ 12-16 ปี ในโรงเรียนสหศึกษา 2 แห่ง จำนวน 200 คน ชาย 100 คน และ หญิง 100 คน ใช้แบบทดสอบ Sociometric test, The High School Personality Questionnaire Form A (H S P Q) และ The Mooney Problem Check List ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนชายรุ่นหนึ่งชายและหญิง จากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ มีความสามารถในการปรับตัวต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนจากครอบครัวชั้นกลางได้ปรับตัวออกจากเพื่อนในห้องเรียน มากกว่านักเรียนจากครอบครัวชั้นต่ำ สำหรับความแตกต่างด้านบุคลิกภาพนั้นก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตามระดับชั้นของครอบครัว คือวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพที่เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นต่ำ ส่วนวัยรุ่นหญิงจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพที่เชื่องชานกว่า เริงใน ระดับสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำซึ่งมีบุคลิกภาพที่เงิบขรึม เศร้า ไม่ชอบพูด และมีการระยักระวังตัวอยู่ตลอดเวลา (2) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างเพศ ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถในการปรับตัว แต่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องของบุคลิกภาพ คือหญิงมีความสามารถในการสังคม เป็นคนใจอ่อน และเมื่ออารมณ์ลงใจมากกว่าชาย แต่ชายมีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นตัวของตัวเอง รุกราน และก้าวร้าว มากกว่าหญิง

⁸ ฉวี กาศย์, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียนของนักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ในปี พ.ศ. 2512 เรนกัน นางสาวพูนผล สุวรรณรัตน์ ศึกษาศาสตร์
เปรียบเทียบบุคลิกลักษณะของ เด็กนักเรียนในเมืองหลวง และ เด็กนักเรียนใน
ตัว เมืองต่างจังหวัด โดยศึกษาตัวอย่างจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา
2511 จากโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดสระบุรี และ จังหวัดศรีสะเกษ 4 โรงเรียน
เป็นจำนวนทั้งสิ้น 195 คน เป็นนักเรียนในเมืองหลวง 100 คน
ชาย 50 คน หญิง 50 คน นักเรียนในตัวเมืองต่างจังหวัด 95 คน ชาย 47
คน หญิง 48 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบทดสอบบุคลิกภาพ High School
Personality Questionnaire Form A แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา The
Mooney Problem Check Lists, High School Form และแบบสอบถาม
รายละเอียดส่วนตัวนักเรียน ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนในเมืองหลวงมี
ความสามารถในการสังเกตดีกว่า มีความสามารถทางการเรียนดีกว่า มีความ
มั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีการประพฤติตนตามระเบียบแบบแผนน้อยกว่า มีสภาพ
ร่าเริงมากกว่า มีความสามารถในการรับนิกรอ่อนกว่า มีความสามารถใน
การเข้ากลุ่มมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองน้อยกว่า (2)
นักเรียนชายในเมืองหลวงและในตัวเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิกลักษณะ แยกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วใน (1) ยกเว้นลักษณะสภาพ
ร่าเริงหรือหลู่ ความสามารถในการรับนิกรชอบและความสามารถในการเข้า
กลุ่ม ในบุคลิกลักษณะทั้ง 3 ลักษณะนี้ ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญ (3) นักเรียนหญิงในเมืองหลวงและในตัวเมืองต่างจังหวัด มีบุคลิก
ลักษณะต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะความมั่นใจตนเอง และความสามารถ
ในการควบคุมจิตใจ โดยที่นักเรียนหญิงในเมืองหลวงมีความมั่นใจในตนเอง

⁹ พูนผล สุวรรณรัตน์, "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกลักษณะของเด็ก
นักเรียนในเมืองหลวงและเด็กนักเรียนในตัวเมืองต่างจังหวัด" (วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

น้อยกว่า และยังแตกต่างกันในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วในข้อ(1) ยกเว้น ลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ สถานทางอารมณ์ และการประพฤติตนตามระเบียนแบบแผน และ (4) ปัญหาที่มักเรียนในเมืองหลวง เห็นว่าสำคัญที่สุด ก็คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุด ก็คือกิจกรรมทางสังคม และสัมพันธภาพ ส่วนมักเรียนในหัวเมืองต่างจังหวัด เห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญที่สุด ก็คือการปรับตัวกับงานโรงเรียน และปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุด ก็คือบ้านและครอบครัว

ในปี พ.ศ. 2513 นางสาวดวงเดือน ไชยคำ¹⁰ ได้ศึกษาบุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ที่มีเพื่อนมากที่สุด และที่ไม่มีเพื่อน จากกลุ่มตัวอย่าง อายุ 13 - 21 ปี ที่กำลังเรียน อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียน 4 แห่ง ในจังหวัดพระนคร เป็นโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง และโรงเรียนราษฎร์ 2 แห่ง จำนวน 160 คน ชาย 109 คน หญิง 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบสังคมมิติ และแบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจาก The Omnibus Personality Inventory ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนที่มีเพื่อนมากที่สุด มีเพื่อนมากที่สุด และไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (2) นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุด มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด แสดงลักษณะชอบความรับผิดชอบ เป็นตัวเองสูง มีแนวโน้มที่จะไม่เร็วใน

¹⁰ ดวงเดือน ไชยคำ, "บุคลิกลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีเพื่อนมากที่สุดและที่ไม่มีเพื่อน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถฒ, 2513).

กาสนา ชอบแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด มากกว่านักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด และยังแสดงลักษณะ ความเป็นชาย สูงอีกด้วย (3) นักเรียนหญิงมีขบวนการศึกษาที่ไม่มีเพื่อน และนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษา ที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ก็ือนักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะบุรุษภาพในตัวเอง มีระดับ ความกังวลใจต่ำ และชอบช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่า นักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อนแต่ นักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน แสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดมากกว่า นักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน (4) นักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ก็ือนักเรียนหญิงที่ไม่มีเพื่อน แสดงลักษณะที่เป็นตัวของตัวเอง และมีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อศานามากกว่า นักเรียนหญิงที่มีเพื่อนมากที่สุด (5) นักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด และนักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน มีบุคลิกลักษณะบางด้าน ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ก็ือนักเรียนชายที่มีเพื่อนมากที่สุด แสดงลักษณะที่มีแนวโน้มทางทฤษฎี และชอบช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายที่ไม่มีเพื่อน

2. การวิจัย เกี่ยวกับการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น

2.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ก.ศ. 1962 Fey¹¹ ศึกษา เรื่องการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น ใรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนแพทย์ปี 3 จำนวน 58 คน โดยให้นักเรียนแต่ละคน เขียนชื่อของเพื่อนร่วมห้องที่ตนชอบมากที่สุดมา 5 คน และหารายเฉลี่ยของการยอมรับตนเองของนักเรียนจากมาตราส่วน เทวิด

¹¹ Earl E. Bougiman and George Schlager Welch, Personality: A Behavioral Science (Englewood Cliffs, New Jersey:Prentice-Hall Inc., 1962) p. 367.

การประมาณค่าการยอมรับตนเองที่ Rey สร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏว่า บุคคลที่ได้อะแนนการยอมรับตนเองสูง และได้คะแนนการยอมรับจากผู้อื่นสูง เป็นคนที่มีผลการยอมรับตนเองสูง ยอมรับเขา และเขาก็มองว่าเขาเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นด้วย ส่วนบุคคลที่ได้อะแนนการยอมรับตนเองสูง แต่อะแนนการยอมรับจากผู้อื่นต่ำ มักจะรู้สึกว่าผู้อื่นยอมรับตน ซึ่งเท็จจริงแล้ว เขาประมาณค่าตนเองสูงกว่าที่เป็นจริง นอกจากนี้ ยังพบว่า การประมาณค่าของนักเขียน เกี่ยวกับความสามารถในการยอมรับของเขาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการรับรู้ที่แท้จริงของเขา

ก.ศ. 1962 Alexander¹² ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง การยอมรับตนเอง กับผลการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 10 จำนวน 250 คน เป็นชาย 146 คน หญิง 104 คน เครื่องมือที่ใช้คือมาตราส่วนและวิธีการประเมินค่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเอง ซึ่งคัดแปลงมาจากเครื่องมือการวิจัยต่างๆ ผลจากการวิจัยแสดงว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและการยอมรับตนเองกับผลการเรียน เมื่อมีการควบคุมระดับสติปัญญา Alexander สรุปว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง เป็นสาเหตุสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ก.ศ. 1963 Taylor และ Combs¹³ ศึกษาเรื่องการยอมรับตนเองและการปรับตัว จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กนักเรียนเกรด 6 จำนวน 205 คน ซึ่งมีสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม ระดับการศึกษา และอายุเท่าๆกัน

12

Eugene D. Alexander, "The Relationship Between Self-Concept, Self-acceptance and School Marks," (Doctor's thesis, University of Michigan, 1962).

13

Don E. Dulany Jr., and Others, Contributions to Modern Psychology, (New York: Oxford University Press, 1963), pp.229-303.

ให้ทำแบบทดสอบ The California Test of Personality เพื่อแบ่ง
 นักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่มีการปรับตัวดี กับกลุ่มที่มีการปรับตัวไม่ดี
 แล้วให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเลือกตอบข้อความ เช่นบางกริ่ง ข้าพเจ้าไม่เชื่อ
 ยังมีคารมราคา บางกริ่งข้าพเจ้าตอบค ฯลฯ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อความ ผล
 การวิจัยแสดงว่ากลุ่มนักเรียนที่มีการปรับตัวดี สามารถยอมรับว่าข้อความดัง
 กล่าว เป็นจริงสำหรับตนได้มากกว่ากลุ่มที่ปรับตัวไม่ดียิ่งกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

ค.ศ. 1965 Jones¹⁴ ศึกษาการยอมรับตนเองของนักเรียนฝึก
 ทัศนศิลป์ จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถาม การรายงานและ
 ประเมินค่าตนเองตามที่ต้องการจะเป็น โดยมีข้อความทั้งหมด 10 ข้อความ
 ที่กล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อตนเองในฐานะบุคคลธรรมดา และในฐานะที่เป็นครู
 ในขณะที่เดียวกันในข้อหรือเงื่อนไขที่คิดว่าดีสุดมา 3 คน และเงื่อนไขที่คิดว่าไม่
 ดีเลยมา 3 คน เงื่อนไขเหล่านี้จะต้องเป็นนักเรียนฝึกทัศนศิลป์ทั้งสิ้น ผลการ
 วิจัยปรากฏว่า นักเรียนฝึกทัศนศิลป์ยอมรับตนเองจะรับรู้ว่าคุณมีความกล้า
 กล้ากับเพื่อนคนอื่น มากกว่านักเรียนที่ไม่ยอมรับตนเอง นอกจากนี้ยังพบ
 ว่าการยอมรับ หรือไม่ยอมรับตนเองของนักเรียนฝึกทัศนศิลป์ ไม่มีความสัมพันธ์
 อย่างมีนัยสำคัญกับการรับรู้ว่าคุณเพื่อนคนอื่นจะถืออย่างไรกับตน

14

Donald Reece Jones, "Relationships among Phenomenal
 Self-Concept, Phenomenal Ideal Self-Concept, and Perception
 of Others," Dissertation Abstract, XXV (March, 1965),
 5116 - 5117.

15
 ก.ศ. 1967 Hamed¹⁵ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดเห็น
 เกี่ยวกับตนเองกับโครงสร้างของบุคลิกภาพหลังมัธยม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็น
 เด็กวัยรุ่นจำนวน 170 คน เครื่องมือในการวิจัย เป็นชุดทดสอบความคิดเห็น
 เกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept) ซึ่งมีการใช้คำปรึกษา การปรับตัวระดับ
 สถิติปัญหา บุคลิกภาพ การรับรู้ การเข้าสังคม ซึ่งมีตัวแปร รวมถึงสิ้น 30
 ตัวแปร ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองที่มีลักษณะไม่ใน
 ทางบวก และ การปรับตัว มีความสัมพันธ์กันบางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วน
 ลักษณะต่าง ๆ ทางสถิติปัญหา การรับรู้ การเข้าสังคม ก็มีความสัมพันธ์ กับ
 ความสนใจ ซึ่งมีความสำคัญในการแนะแนวอาชีพ

16
 ก.ศ. 1967 Frank และ Hiester¹⁶ ศึกษาความเชื่อถือได้
 ของความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน และตนเองในอนาคต โดยให้นัก
 ศึกษาวิชาจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยไมอามี ซึ่งเป็นชาย 40 คน และหญิง
 40 คน คอมพิวเตอร์ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและในอนาคต
 จำนวน 100 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับตน
 เองในอนาคต มีค่าความเชื่อถือได้ต่ำกว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบัน
 และนักศึกษาราย เปิดแผนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้
 ง่ายกว่านักศึกษหญิง

15

Zehran A.S. Hamed, "The Self-Concept in the Psycho-
 logical Guidance of Adolescent," The British Journal of Educa-
 tional Psychology, XXXVII (June, 1967), 225 - 239.

16

G.H. Frank and D.S. Hiester, "Reliability of Self and
 Ideal Self-Concept," Journal of Counseling Psychology, IV(1967),
 356-357.

2.2 การวิจัยภายในประเทศ

พ.ศ. 2511 ส่องศรี ศรีมุกดา¹⁷ ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของ เด็กวัยรุ่น ในกลุ่ม ตัวอย่าง 165 คน อายุระหว่าง 16 - 20 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา เป็น เด็กเรียนชาย 80 คน หญิง 85 คน อยู่ในแผนกวิทยาศาสตร์ 87 คน และ แผนกศิลปศาสตร์ 78 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ The Piers-Harris Children's Self - Concept Scale และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยหลักการของ Jersild และ Strang ผลการวิจัยปรากฏว่า แผนกวิชาที่ศึกษาและประเภทของโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แต่เด็กเรียนหญิงและเด็กเรียนชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านร่างกาย ความสามารถทางกีฬาและการ เล่น อัจฉริยะทางสังคม และความเป็นจริง ของตนเอง และโดยรวมเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความรู้สึกและอารมณ์ นอกจากนี้ยังปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของกลุ่มต่าง ๆ ยกเว้นกลุ่มเด็กเรียนหญิงจากโรงเรียนหญิง ซึ่งความสัมพันธ์นั้นเป็นไปทางลบ ซึ่งนี้หมายความว่า เด็กเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงจะคิดเกี่ยวกับตนเองไปทางลบ ไม่ใช่

¹⁷ ส่องศรี ศรีมุกดา " การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่น " (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

พ.ศ. 2512 วันเพ็ญ อาชุกการ¹⁸ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัว กับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน ของนักเรียนมัธยมในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนมัธยมอายุ 13-20 ปี ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรีจำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 190 ข้อ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียด ของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัว และการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมัธยมชายและนักเรียนมัธยมหญิง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านการยอมรับตนเอง แต่เด็กมัธยมที่แสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่าเด็กมัธยมที่เก็บตัว

พ.ศ. 2512 บังอร เสถณนท์¹⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น และ "ตน" อย่างที่คิดว่าควรจะ เป็น ของเด็กมัธยม อายุ 13-16 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระโขนง จำนวน 195 คน โดยการใช้เด็กมัธยมความหมายสำรวจตนเอง แล้วประ เนิ้นค่า "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น "ตน" อย่างที่คิดว่าควรจะ เป็น รวมทั้งสิ้น 98 ข้อ พร้อมตั้งให้เด็ก

¹⁸ วันเพ็ญ อาชุกการ, "การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัว หรือ แสดงตัว กับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักเรียนมัธยมในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรบัณฑิต, วิทยาลัยศึกษาศาสตร์ประสานมิตร, 2512).

¹⁹ บังอร เสถณนท์, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเป็น กับ "ตน" อย่างที่คิดว่าควรจะ เป็น" (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรีศึกษาศาสตร์บัณฑิต, วิทยาลัยศึกษาศาสตร์ประสานมิตร, 2512).

คอมพาริซันจะ เกี่ยวข้องกับตนเอง เครื่องมือการวิจัยนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดย
 ที่ปรึกษาหลักเกณฑ์จาก Jersild, Siedman, Stricker, Ruja และแบบ
 ชุดสอบปัญหาเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของ Mooney ผลการวิจัยปรากฏว่า การบอ
 มรับตนเองของ เด็กวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับการ เคียงตัวเองแยกกรองอย่างมีนัย
 สำคัญ และสถานภาพกลางสังคมของ เด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับการ ใ้รับคำ
 แยกหน้าตัวแยก อย่างมีนัยสำคัญ

พ.ศ. 2512 บรรณพิชา รุจิพร²⁰ ศึกษาเปรียบเทียบเด็กที่มีความคิดเห็น
 เกี่ยวกับตนเอง ของนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผล
 ทางการ เรียนต่ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะ
 ศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2512 จำนวน 120 คน เป็นนิสิตที่มีสัม
 ฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง 60 คน ชาย 5 คน หญิง 55 คน และเรียนนิสิต
 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำ 60 คน ชาย 18 คน หญิง 42 คน ทั้งนี้เป็น
 นิสิตที่เรียนวิชาประจำ มหาวิทยาลัยศาสตร์ 56 คน ชาย 18 คน หญิง 38 คนและ
 เป็นนิสิตที่เรียนวิชาประจำ มหาวิทยาลัยศาสตร์ 64 คน ชาย 5 คน หญิง 59 คน
 เครื่องมือที่ใช้วัดความคิด เห็น เกี่ยวกับตนเอง คือ The Adjective Check
 List เครื่องมือวัดความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน คือ คะแนนสอบไล่ปลายปี
 ของคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2510 ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มี
 ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในแง่ความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเอง ระหว่าง
 นิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงและนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนต่ำแต่
 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในแง่ระดับที่ เกี่ยวข้องกับค่าถูกแยกที่ต่อมั้งผล
 ระหว่างกลุ่มที่เรียนวิชาประจำ มหาวิทยาลัยศาสตร์ และกลุ่มที่เรียนวิชาประจำ มหาวิทยาลัย

²⁰ บรรณพิชา รุจิพร, "การศึกษ เปรียบ เที่ยมความคิด เห็น เกี่ยวกับตน
 เองของนิสิตที่มีความสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูง และนิสิตที่มีความสัมฤทธิ์ผล
 ทางการ เรียนต่ำ" (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย จุฬ
 ลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ศาสตร์ ทั้งสองกลุ่มมีแนวโน้มที่จะ เห็นคุณค่าของวัย ใจดี ธรรมะจริงใ
การแก้ปัญหา และปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนวิชาประ เภทจิตวิทยาศาสตร์ มีแนวโน้มที่
จะมีลักษณะดังกล่าวมากกว่ากลุ่มที่ เรียนวิชาประ เภทศึกษาศาสตร์ นอกจากนี้
ยังพบว่า ความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเอง 22 ลักษณะของของกลุ่มตัวอย่างนี้ ไม่
สามารถเป็นเครื่องวัด หรือ ทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนและการ เลือกเรียน
วิชาประ เภทจิตวิทยาศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์ได้

พ.ศ. 2513 จูไรรัทน์ เปรย์มัวร์²¹ ศึกษาเปรียบเทียบความวิต
เห็นเกี่ยวกับตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ โดยวัดด้วยแบบประชา
กรที่เป็น เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ เด็กชายบ้านเมฆา เมฆและสถานสงเคราะห์
เด็กหญิงบ้านธาราวิดี จำนวน 236 คน เป็นชาย 97 คน หญิง 145 คน พัง
นี้ เป็นเด็กชายวัยรุ่นตอนต้น 45 คน เด็กชายวัยรุ่นตอนปลาย 46 คน เด็กหญิง
วัยรุ่นตอนต้น 103 คน และเด็กหญิงวัยรุ่นตอนปลาย 42 คน เครื่องมือที่ใช้
ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความวิตเห็น เกี่ยวกับตนเอง The Piers-
Harros Children's Self-Concept Scale วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล ใช้
t-test ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นหญิงตอนต้น มีความวิตเห็น
เกี่ยวกับตนเองในค่าความสูงและความพอใจ อยู่ในระดับสูงกว่า เด็กหญิงวัย
รุ่นตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงตอนปลาย มีความวิต
เห็นเกี่ยวกับตนเองในลักษณะที่เกี่ยวกับพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่น
ชายตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นหญิงมีความวิตเห็นเกี่ยวกับ
ตนเองในลักษณะที่เกี่ยวกับความสูงและความพอใจอยู่ในระดับสูงกว่า เด็กวัยรุ่น
ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีความวิตเห็นว่าตนเป็นเลนา
นิยมมากกว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลาย นอกจากนี้ ผลปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นชาย

²¹ จูไรรัทน์ เปรย์มัวร์, "การศึกษาคู่เปรียบเทียบความวิตเห็นเกี่ยวกับ
ตนเองของ เด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ตอนนั้นก็ เด็กวัยรุ่นตอนปลาย มีความคิด เห็น เกี่ยวกับตน เองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ เด็กวัยรุ่นตอนต้นกับ เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีความคิด เห็น เกี่ยวกับตน เองในลักษณะต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พ.ศ. 2513 นิสิตปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร²²
ศึกษาลักษณะของบุคคลในสภาพสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีผลต่อการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร จำนวน 61 คน และกลุ่มนักโทษ จำนวน 56 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม Acceptance of Self and Others ของ Berger ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นสูงกว่านักโทษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักโทษชายกับนักโทษหญิงมีการยอมรับตนเองและผู้อื่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล

3.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1940 Pittner และ Levy²³ วิจัยความกังวลของเด็กวัยรุ่นใน New York โดยใช้ตัวอย่างประชากร 540 คน ทอมกล่าวตาม 53 ข้อ โดยพบว่าทั้ง เด็กชายและหญิงกังวลมากที่สุด เกี่ยวกับ เรื่องครอบครัว สถานการณ์ และสภาพทางโรงเรียน รองลงมา เป็นความกังวลเกี่ยวกับความบกพร่องทางร่างกาย ปัญหาเศรษฐกิจ และ ปัญหาสุขภาพ

22

รายงานการวิจัยการยอมรับตนเองและผู้อื่น (วิทยานิพนธ์ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513); หน้า 7-16.

23 R. Pittner and J. Levy, "Worries of School Children," Journal of Genetic Psychology, LVI(1940), 67-76.

ก.ศ. 1950 Frazier และ Lisonlue²⁴ วิจัยความกังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของ เด็กวัยรุ่น โดยใช้ตัวอย่างประชากรจากเด็กเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 500 คน เป็นชาย 271 คน หญิง 309 คนพบว่าวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีความกังวลสูงในเรื่องผิว รองลงมาสำหรับผู้ชาย คือ ไม่มีเกราะ และสำหรับผู้หญิง คือ หน้าเป็นมัน มีแผลเป็นหรือปาน

ก.ศ. 1951 Mandler และ Sarason²⁵ ศึกษาความกังวลใจกับการ เรียนรู้ ตัวอย่างประชากร เป็นเด็กศึกษาวิชาจิตวิทยา เมืองคันทองหวาวิทยาลัยเยล จำนวน 154 คน การทดลองครั้งแรกให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ Kohs Block Design หมายเลข 13 จำนวน 8 ข้อ พบว่ากลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) (วัดจากแบบสอบถามความกังวลใจเกี่ยวกับลักษณะในการสอบ) ทำคะแนนเฉลี่ยในข้อสอบสูงกว่า และมีความแตกต่างในกลุ่มมากกว่ากลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ (LA) ในการทำ Digit Symbol Test และผล กลุ่ม HA มีแนวโน้มของการทำ คิดว่า และมีความแตกต่างภายในกลุ่มน้อยกว่ากลุ่ม LA ต่อมาทำการทดลองครั้งที่ 2 พบว่า ในการทำ Kohs Block Design หมายเลข 16 จำนวน 6 ข้อ กลุ่ม LA ทำได้ดีกว่า HA และความแปรปรวนของกลุ่ม HA มีน้อยกว่ากลุ่ม LA ตามหลักการของการ เรียนรู้ คือว่า ความกังวลใจเป็นแรงผลักดันให้กลุ่ม HA มีแนวโน้มที่จะมีการ เรียนรู้ดีกว่ากลุ่ม LA และการให้กำลังใจ ต่างกับ เช่น ชมเชยบางคน หรือตีต้อบางคน ทำให้กลุ่ม LA มีความสามารถ

²⁴ E.F. Frazier and L.H. Lisonlue, "Adolescent concern with Physique," School Review, XXXVIII(1950),401.

²⁵ G.Mandler and S.B. Sarason, "A Study of Anxiety and Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, XXXVII (1952), 166-173.

ในการเรียนรู้ขั้น และทำให้อายุ HA มีคะแนนการ เรียนรู้น้อยลงไป
 ค.ศ. 1955 Goodstein และคณะ²⁶ ศึกษาอิทธิพลของความวิตก
 กังวลที่มีต่อการ เรียนรู้และการระลึก กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาวิชาจิตวิทยา
 เมืองถนนแห่ง Duke University และ University of North
 Carolina ทำแบบสอบถาม Manifest Anxiety Scale (MAS) ได้คะแนน
 คะแนน 19 ขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง (HA) 24 คน และคนที่ได้
 คะแนน 7 ลงมา เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ (LA) 24 คน เป็นนักศึกษ
 ชายและหญิงอย่างละ เท่ากัน การทดลอง เป็นงานที่ต้องปฏิบัติทีละคน คือ
 ให้อุปกรณ์เรขาคณิต 9 รูป เริ่มจากรูปยากที่สุดถึงรูปที่ง่ายที่สุด แล้วให้
 วาดรูปนี้จากความจำ นปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างในการ เรียนรู้และการ
 ระลึกระหว่างนักศึกษชายและนักศึกษหญิง การ เรียนรู้และการระลึก ของ
 กลุ่ม HA จะน้อยกว่ากลุ่ม LA ในการจำรูปที่ยาก แต่ในการจำรูปที่ง่ายนั้น
 การ เรียนรู้และการระลึกของกลุ่ม HA จะเหนือกว่ากลุ่ม LA

ค.ศ. 1956 Sarason²⁷ ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ความ
 กังวลใจกับการสับสนเหลวในการ เรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 60 คน เป็น
 นักศึกษาวิชาจิตวิทยา เมืองถนนมหาวิทยาลัยวชิรศึกษาทั้งหมด 530 คน ซึ่งจัด
 เป็นกลุ่มที่มีความกังวลใจสูง (HA) 45 คน โดยคนที่ได้คะแนน Taylor
 Anxiety Scale (TAS) ระหว่าง 27-14 และกลุ่มที่มีความกังวลใจต่ำ
 (LA) 45 คน โดยคนที่ได้คะแนน TAS ระหว่าง 2-8 กลุ่มตัวอย่างได้
 รับคำสั่ง เหมือนกัน ให้อ่านคำไร้ความหมาย (Nonsense syllables) ของ

26

L.D. Goodstein and Others, "The Effect of Serial Position and Design Difficulty on Recall of the Bender-Gestalt Test Design," Journal of Consulting Psychology, XIX(1955), 230-234.

27

I.G. Sarason, "The Effect of Anxiety and Two Kinds of Failure on Serial Learning," Journal of Psychology, XXV(1957), 383-391.

แบบทดสอบ A 15 ครั้ง หลังจากทำแบบทดสอบ A เสร็จแล้ว 3 นาที ทด
 ดลองทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task อีกครั้งหนึ่ง แล้วสุ่ม
 HA และ LA ออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ ก. กลุ่มคนเหลวในการทำแบบทดสอบ
 A จ. กลุ่มคนเหลวในการทำแบบทดสอบ Digit Cancellation Task
 และ ค. กลุ่มควบคุม ก่อนทำแบบทดสอบ B กลุ่ม ก. และ ข. ได้รับคำ
 ถิ่นเตือนจากผู้ทดลองว่า เมื่อเปรียบเทียบมาตรฐานกันแล้ว กลุ่ม ก. และ ข.
 ทำคะแนนทดสอบ A ได้คะแนนต่ำสุด และเป็นผลงานที่เลวที่สุดที่เคยได้ จาก
 นักศึกษามหาวิทยาลัย เพราะนักศึกษาที่มีความสามารถปานกลางก็จะทำไป
 ได้ว่าดีมาก ส่วนกลุ่ม ก. ผู้ทดลองสนทนา เรื่องกิจกรรมทั่วไปของมหาวิทยาลัย
 โดยใช้เวลาเท่ากับ 2 กลุ่มแรก แล้วตัวบางทุกคนลองทำแบบทดสอบ B
 30 ครั้ง ซึ่งเมื่อทำแล้ว ผู้ทดลองกล่าวชมกลุ่ม ก. และ ข. ว่า เขาทำ
 แบบทดสอบ B ได้ดีขึ้น เป็นที่น่าพอใจ ผลการทดลองปรากฏว่า ในกลุ่ม
 ก. ข. และ ค. กลุ่ม HA ทำได้ดีกว่ากลุ่ม LA ในกลุ่ม ก. และ ค.
 กลุ่ม HA มีความสามารถดีเหมือนกัน ในกลุ่ม จ. กลุ่ม LA มีความ
 สามารถแตกต่างกันบ้างมีนัยสำคัญกับกลุ่ม ก. แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมี
 นัยสำคัญกับกลุ่ม ข.

ค.ศ. 1959-1961 Sigel²⁸ ศึกษาเรื่องแบบของการคิด โดย
 ศึกษาาระยะยาวกับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2-3 พบว่า (1) นักเรียนหญิงซึ่ง
 มีความกังวลสูง ใช้การคิดแบบวิเคราะห์ (analytical style) น้อยที่
 ลุค ต่อมาอีก 1 ปี พวกนี้ใช้การคิดแบบวิเคราะห์เริ่มมากกว่าที่ นักเรียน
 หญิงที่มีความกังวลต่ำไร้เดิม (2) นักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูง คิด
 แบบวิเคราะห์ มากกว่านักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลต่ำ ต่อมาอีก 1 ปี
 พวกที่มีความวิตกกังวลต่ำ กลับคิดแบบวิเคราะห์เพิ่มขึ้นมากกว่าที่นักเรียนชาย

28

I.E. Sigel, "Cognitive Style and Personality Dynamics,"

Interim Progress Report (1959-1961).

ที่มีความวิตกกังวลสูงใจ²⁹เพิ่ม (3) นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมีความคง
 เลนกว่าการใช้การใ้ความคิดแบบแยกประเภท (Categorical Style)
 มากกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ (4) นักเรียนชายและนักเรียนหญิง
 ที่มีความวิตกกังวลสูงใช้การใ้ความคิดแบบโยงความสัมพันธ์ (Relational
 Style) มากกว่าชวคที่มีความวิตกกังวลต่ำ แต่ห้กับความแตกต่าง ของ
 การใ้คิดแบบนี้ระหว่างนักเรียนชายที่มีความวิตกกังวลสูงกับตัวมีมากกว่า ห้ห้
 ความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงที่วิตกกังวลสูงกับตัว และ (5) นัก
 เรียนชายที่มีความวิตกกังวลต่ำใ้คิดแบบโยงความสัมพันธ์น้อยที่สุด แต่นักเรียน
 ชายและหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงใ้การใ้คิดแบบนี้ขอ ๆ กัน

20
 ก.ศ. 1960 Hicks ศึกษาเกี่ยวกับความกังวลใจ และการ
 เรียนรู เพื่อศึกษาผลกระทบจำค่าใ้ความหมายของใ้มีความกังวลใจต่างกัน
 กลุ่มตัวอย่างได้เป็นนักศึกษาราย ถ้าห้เรียนวิชาจิตวิทยา เมืองชน แห่ง
 Duke University จำนวน 24 คน ซึ่งผ่านการทำแบบทดสอบ Manifest
 Anxiety Scale (MAS) ไ้คะแนนสูงกว่า .21 จัดเป็นกลุ่มใ้มีความกังวล-
 ใจสูง(HA) และใ้คะแนนต่ำกว่า .9 จัดเป็นกลุ่มใ้มีความกังวลใจต่ำ
 (LA) กลุ่มตัวอย่างต้องใ้การจำค่าใ้ความหมายจากแบบใ้คิดใ้ห้ 6
 ครั้ง จากนั้นจึงทดสอบ โดยใ้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบจำค่าใ้ความ
 หมายซ้ำๆกันหลายครั้ง จนกระทั่งกลุ่มตัวอย่างสามารถทำใ้ถูกต้องตาม
 เกณฑ์ใ้ใ้ 2 ครั้ง หรือทำแบบทดสอบนั้นอย่างมาก 25 ครั้ง ผลปร่า-
 ภาว่าใ้มีความแตกต่างอย่างใ้สำคัญระหว่างกลุ่ม HA และ LA

29

L.E. Hicks, "Effects of Anxiety and Stress on Serial Rote Learning" (Unpublished Honors Thesis, Duke University, 1960).

ค.ศ. 1961 Charles Van Buskirk³⁰ ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความวิตกกังวลที่มีต่อการทำงานประเภทที่ต้องใช้เหตุผลซับซ้อนในการแก้ปัญหา (Complex reasoning problem) โดยตั้งสมมุติฐานไว้ 2 ข้อคือ ก) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลสูงจะต่ำกว่าผลงานของกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ ข) เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ผลงานของกลุ่มที่ได้คะแนนทดสอบ Fear-of failure สูงจะต่ำกว่าผลงานของกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ว่าเมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความยุ่งยากในการทำงาน (Inter-task interference) ขาดความเป็นระเบียบ (Disorganization) และมีการป้องกันตนเอง (Ego defensiveness) สูงมากขึ้น หากการเพิ่มระดับความซับซ้อนของงานจะทำได้โดยเพียงเพิ่มจำนวนองค์ประกอบของปัญหาในงานนั้น ๆ และผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มความวิตกกังวลสูง มีความพยายามมากขึ้นที่จะทำงานให้ได้ดี เมื่องานเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้น ปรากฏการณ์การทดลองกระทำกันภายใต้ภาวะซึ่งไม่มีการกระทบกระเทือนต่อตัวผู้ถูกทดสอบที่รุนแรงเกินไปนัก

ค.ศ. 1965 Leo J. Laughlin³¹ และคณะได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ กับความวิตกกังวล โดยใช้ระดับสติปัญญา และความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรดที่ 4 - 8 ของโรงเรียนในเมืองแห่งหนึ่ง ซึ่งมีระดับเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง เป็นนักเรียนชาย 2651 คน นักเรียนหญิง 2369 คน แบบสอบถามที่ใช้เป็น

³⁰ Charles Van Buskirk, "Performance on Complex Reasoning Tasks as in Function of Anxiety," Journal of Abnormal and Social Psychology (1961 - 1962), pp. 201 - 209.

³¹ Leo J. Laughlin and Others, "An Investigation of Sex Differences by Intelligence, Subject-Matter Area, Grade and Achievement Level on Three Anxiety Scale," Journal of Genetic Psychology, CVI (1965), pp. 207 - 215.

แบบสอบถามวัดระดับความกังวลใจ 3 ชุด คือ Children's Manifest Anxiety Scale (CMAS), Test Anxiety Scale for Children (TASC) และ General Anxiety Scale for Children (GASC) ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างระหว่าง ระดับความกังวลใจบางส่วนมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีความแตกต่างระหว่าง เขตมากที่สุดใบบแบบสอบถาม GASC และ มีความต่างระหว่าง เขตน้อยที่สุดในแบบสอบถาม TASC นักเรียนหญิงมีความกังวลใจสูงกว่าชาย และมีความแตกต่างระหว่าง เขต เกิดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. ระหว่าง 95-104 และ 105-114 กลุ่มนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลปานกลางและกลุ่มนักเรียนเกรดที่ 5 ความแตกต่างระหว่าง เขตเกิดขึ้นน้อยที่สุดในกลุ่มนักเรียนที่มี I.Q. สูงกว่า 125 กลุ่มนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงและกลุ่มนักเรียน เกรดที่ 8

3.2 การวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2506 อมร แซ่เอี้ยว³² ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน มีความมุ่งหมายที่จะ เปรียบ เติบความ เร็ว เฉลี่ยในการฉีกผ้าตัวเบ็ดของชาวไทยที่กำหนัดใจ โดย เปรียบ เติบระหว่าง เด็กที่มีความกังวลสูงกับ เด็กที่มีความกังวลต่ำ ด้วยการใบบแบบสอบถาม เกี่ยวกับความกังวล แบบสอบถามแบ่ง เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 คัดแปลงมาจาก TASC ส่วนที่ 2 คัดแปลงมาจาก GASC แต่ละส่วนมี 20 ข้อ และมีแบบทดสอบช่วย ให้จอบูความ 10 ข้อ ประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชาย หัดอง อายุ 12-14 ปี จำนวน 650 คน จากโรงเรียนราษฎร์ที่เป็ตสอวบนั้ประเทศไทย ปีที่ 7 ตามอำเภอต่างๆ ในระบบนครและชนบทรวม 12 อำเภอ ผลการวิจัย

³² อมร แซ่เอี้ยว "อิทธิพลของความกังวลที่มีต่อผลงานของนักเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศิลป, ทรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

ปรากฏว่าที่ระดับความเชื่อมั่น 5% อิทธิพลของความกังวลไม่ทำให้การว่างงาน
 ง่าย ๆ ของกลุ่มที่มีความกังวลสูง กับกลุ่มที่มีความกังวลต่ำต่างกันอย่างมากมีนัยสำคัญ
 ในปี พ.ศ. 2508 จิรายุ ไชคัชวong³³ ได้สำรวจความกังวล
 ของ เด็กวัยรุ่นในเขตจังหวัดพระนคร เพื่อศึกษาความกังวลและความสัมพันธ์
 ระหว่างความกังวลกับการสอบของ เด็กวัยรุ่นในจังหวัดพระนคร กลุ่ม
 ตัวอย่างคือ เด็กเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิชา
 ญัตศึกษา 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2507 จำนวน 105 คน
 ชาย 113 คน หญิง 82 คน ใช้แบบสอบถามที่เกี่ยวกับความกังวลที่คัดแปลง
 มาจากข้อสอบวัดระดับความกังวลของ Seymour B. Sarason และแบบ
 สอบถามเรื่อง เป็นผลการวิจัยของนักจิตวิทยาบางท่าน แบบ Check-List นี้มี
 176 ข้อ ผลปรากฏว่า (1) เด็กวัยรุ่นหญิงมีความกังวลสูงกว่าเด็ก วัย
 รุ่นชาย (2) เกี่ยวกับการเรียน เด็กวัยรุ่นกังวลที่สุด เรื่องต้องไปย จาก
 เรียน เรียนไม่ทันเพื่อน ไปโรงเรียน เรียนสาย ครูใจการมาก เด็กผู้หญิง
 กังวลมากกว่าเด็กผู้ชายในเรื่องการ เรียนชั้นตอนปลายปี (3) เกี่ยวกับการ
 การสอบ เด็กวัยรุ่นกังวลที่สุด เรื่องจะสอบเองชั้น เค้า เริ่มสอบในระดับสูงขึ้น
 กลัวสอบไม่ไต่อย่าง ที่ขอสอบคาดหวัง กลัวไต่คะแนนไม่ดี ไม่สบายใจเวลา
 ที่สอบไต่ไม่ทันแล้วต้อง เค้าจะแบบไปสอบแบบ (4) ในสภาพการ เรียน การ
 ตอน เด็กวัยรุ่นหวังว่าจะสอบไต่คะแนนดี และจะ เป็นทุกข์มากถ้าสอบไต่ไม่
 ดี เด็กผู้ชายหวังว่าจะไต่คะแนนดีกว่า เด็กผู้หญิง แต่ เด็กผู้หญิง เป็นทุกข์
 เมื่อไต่คะแนนไม่ดีและกลัวสอบตกมากกว่าชาย (5) ในคำกรณณ์การวัดตัว
 บิสามารถหาใจสบายมากที่สุด กลัวการทะเลาะเบาะแว้งของพ่อแม่ และ
 เด็กผู้หญิงกังวล เรื่องกลัวว่าพ่อแม่ใจ เวลาไปสอบถ้าแพ้มา (6) ในคำกรณณ์
 การคบเพื่อน เด็กวัยรุ่นจะกังวลมากที่สุด เมื่อ เห็น เพื่อนมีความทุกข์ กลัวว่า

³³ จิรายุ ไชคัชวong "การสำรวจความกังวลของ เด็กวัยรุ่นในจังหวัด
 พระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศิลป, ธรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย,
 2508.)

ถ้าบุคคลหนึ่งจะทำให้เพื่อนไม่สบายใจ ถึงว่าเพื่อนที่คนจะ เป็น เพื่อนแท้ หรือไม๊ ก็ดีไม๊มีเพื่อน ก็ดีถูกเพื่อนหลอกลวง ก็ดีถูกกระทำโดยคนหน้าเพื่อน และกลัวน้อยกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ (7) ในค่านความ วัชรุนก่อนกับกังวล แล้วยมาก ที่กังวลคือไม่มีโอกาสสร้างบุญ หรือร่วมพิธีทางศาสนา กังวลไม่แน่ใจว่าหลักศาสนาจะเป็นสิ่งดีหรือดีต่อโลกหรือไม่ (8) ในค่านการ เจ้าสังคม เกิดวัชรุนกลัวว่าจะทำอะไรกระทบความรูสึกของผู้อื่นกลัวต้องพูดต่อหน้าคนมากกว่า กังวล เมื่อต้องไปพบคนแปลกหน้า กลัวคนอื่นหัวเราะ เยาะ เย้ย เมื่อคำนี้คนมารยาท อังคย วางตัวไม่ถูกในสถานการณ์ เกิดผู้รอบกังวลมากกว่า เกิดเหตุซึ่ง ใน เรื่องกลัวแก่กล้าไม่เหมาะก็มิโอกาสและไมค์ดี เลี่ยมผู้อื่น กลัวไม่เด่นและ ไม่กว้างขวางในสังคม (9) เรื่องเงิน ถึงว่าทำไมอนาคตจะไม่มีเงินพอ รุน เงินผู้ดีตนต้อง เดิมสูง (เด็กชายกังวลมากกว่า เกิดหญิงใน เรื่องนี้) เด็ก ผู้หญิงกังวลมาก เมื่อจะขอ เงินพ่อแม่ กลัวไม่มีเงินในอนาคต และ กลัวไม่มี เงินเลี้ยงตน เลี้ยงในบางโอกาส (10) ในค่านเพื่อนต่างเพศ กังวลที่สุด เวลาคุยกับ เพื่อนต่าง เพศ กลัวกิจกรรมมารยาทไม่มีมารยาทเพศตรงข้าม กลัว เพื่อนต่าง เพศที่ตนชอบไม่ชอบตน กลัวว่าความลับรั่วกับ เพื่อนต่าง เพศในนั้น คง (11) ในค่านสุขภาพ กลัวสุขภาพไม่ดี กลัวคิดโรคร้ายที่สังคนรัง- เกี้ยว และกังวลเวลาไปหาหมอและการมีโรคประจำตัว (12) ในค่าน อาชีพ กลัวเสียใจไปไกลว่าจะทำอะไร กลัวไม่ใ้ในงานที่ตนชอบและหนัก กลัว ใ้ในงานที่ไม่ถนัดทำและได้เงินน้อย (13) ความกังวลตัวๆ ไปถึง เกิดชาย และเกิดหญิง กังวลมากที่สุดคือ เมื่อรู้ข่าวร้ายของคนรู้จัก กลัวถูกทำหมันใน สิ่งที่ไม่โคห่า ถึงว่าไม่รู้ว่าคนอื่นคิดถึงตนอย่างไร เกิดหญิงกังวลมากกว่า เด็กชายเมื่อฝันร้าย (14) ในค่านรูปร่างหน้าตา กังวลเรื่องผิว กลัว ผอมไป อ้วนไป เกียไป ไม่มีกล้ามเนื้อ รูปร่างไม่สมส่วน หน้ามัน ขึ้นไม่ เรียบ และนยเป็นรังแค (15) ค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความกังวลเรื่องการ เรียบ การนอน กับคะแนนสอบกลางปีของตัวอย่าง ประชากรวัชรุนหญิง คือ 0.51; มีนัยสำคัญที่ 1% ส่วนรั้งรุ่นชาย คือ 0.16

ซึ่งไม่มีนัยสำคัญเลยตั้งแต่ 1% และ 5% (16) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความกังวลเรื่องต่างๆ ไป กับคะแนนสอบกลางปีของตัวอย่าง มีขนาดรวบรัดหนึ่งคือ 0.35 มีนัยสำคัญที่ 1% ส่วนตัวแปรภายใน คือ -0.10 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญเลยตั้งแต่ระดับ 1% และ 5%

ในปี พ.ศ. 2509 จรรยา ชิงธาดา³⁴ ได้ศึกษาระดับความกังวลใจของวัยรุ่นที่มีต่อการสอบ ของนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ โรงเรียนสตรีศรีอยุธยา จำนวน 293 คน ชาย 143 คน หญิง 150 คน ใช้แบบสอบถามแบบ Check-List ซึ่งแปล เรียบเรียง และดัดแปลงมาจาก Test Anxiety Scale for Children ของ Seymour B. Serason มีคำถาม 30 ข้อ ผลปรากฏว่า (1) เด็กวัยรุ่นกังวลมากที่สุดกว่าจะเข้าห้องสอบคือ เช้าวันใด เมื่อสอบแล้ว รองลงมาคือ กลางวัน เรื่องการสอบ เช้าวันไหนในปลายปี (2) วัยรุ่นหญิงมีความกังวลต่อการสอบมากกว่า เด็กชาย (3) เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีความกังวลต่างกันที่สุด เมื่อครูจะผลสอบความรู คือ เด็กชายกังวลกว่า เด็กหญิง และกังวลต่างกัน รองลงมาในลักษณะความกังวลที่ว่า เมื่อครูกำลังสอน เผลอคิดไรทำไม เด็กหญิงจะกังวลว่าคุยวัน เค้าใจที่ครูสอนใจดีกว่าตนมากกว่า เด็กชาย (4) ถึง 2 เปอร์เซ็นต์กว่าจะยกตัวมาถึงกันมากที่สุดในเรื่องที่ว่า ถ้าป่วยและขาดเรียน จะกลับไม่เรียนไม่ทันเพื่อน กลายกันรองลงมาในเรื่องที่ว่า ขาดกำลัง สอบมักคิดว่าตนกำลังทำไม่ได้ (5) วัยรุ่นหญิงกังวลมากที่สุดว่าสอบแล้วทำไม่ได้เสียใหม่ และกังวลเกี่ยวกับการ เชื้อโรคนี้ในปลายปี เป็นอันดับหนึ่ง เหมือนกันด้วย (6) วัยรุ่นชายกังวลมากที่สุดว่าจะเข้าห้องสอบได้ดั่งอย่างใดเลยระดับ กลางวัน และกังวลรองลงมาในเรื่องการ เชื้อโรคนี้ในปลายปี (7) ทั้งวัยรุ่น

³⁴ จรรยา ชิงธาดา, "การศึกษาระดับความกังวลใจของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อการสอบ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีศิลป, มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509).

จากและหญิงแสดงความคิด เป็นอันดับสุดท้ายตรงกับในเรื่องการรู้จักกลัวได้
นี้พบว่าในสมอง เมื่อครบอายุจะทดสอบความ

ในปี พ.ศ. 2513 ³⁵ ทุกข์ พรหมประนอม ใจศึกษา เปรียบ
เทียบการ เรียนรู้ของนัก เรียนที่มีความกังวลใจสูง กับนัก เรียนที่มีความกังวลใจ
ต่ำ เมื่อศึกษาว่าตัวแปรอิสระบางประการใดแตกต่างระหว่าง นัก
เรียน อายุ การใ้ค่าซึ่งแบบรวม เชนและดี เดิม จะมีผลต่อการ เรียนรู้
ของนัก เรียน 2 กลุ่มหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นัก เรียนชั้น
มัธยมศึกษาต้น ของโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดพระนคร จำนวน
180 คน อายุระหว่าง 13-16 ปี ใช้แบบสอบถามที่แปลและดัดแปลงมาจาก
Test Anxiety Scale for Children ⁴ นี้ใช้คะแนน 20 หรือสูงกว่า
จัด เป็นกลุ่มนัก เรียนที่มีความกังวลใจสูง ⁴ นี้ใช้คะแนน 12 หรือต่ำกว่า จัด
เป็นกลุ่มนัก เรียนที่มีความกังวลใจต่ำ ผลปรากฏว่า (1) นัก เรียนที่มีความ
กังวลใจต่ำใ้ค่า การ เรียนรู้ดีกว่านัก เรียนที่มีความกังวลใจสูง ในการทำแบบทดสอบ
โดยการ เรียนรู้ทั้ง 2 ชุด ⁴ ระวังความกังวลใจใ้ค่าใ้เกิดความแตกต่าง
ของ Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบ
การ เรียนรู้ชุด ก. และระดับความกังวลใจใ้ค่าใ้เกิดความแตกต่างของ
Mean Scores อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 (และ Slope Scores ⁴ มีนัย
สำคัญที่ระดับ .01 ในการทำแบบทดสอบการ เรียนรู้ชุด ข. (2) ความ
แตกต่างระหว่าง เชน สันเรียน อายุ และค่าใ้ค่า ไม่มีผลสำคัญความ
แตกต่างในการ เรียนรู้ของนัก เรียนสำคัญระหว่างกลุ่มนัก เรียนที่มีความกังวลใจ
สูงกับกลุ่มนัก เรียนที่มีความกังวลใจต่ำ

³⁵ ทุกข์ พรหมประนอม, "การศึกษา เปรียบเทียบ การเรียนรู้นัก
เรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนัก เรียนที่มีความกังวลใจต่ำ" (วิทยานิพนธ์
ระดับปริญญาโทมหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

4. การวิจัยเกี่ยวกับภาวะ เก็บตัวและการแสดงออก

4.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1964 Child³⁶ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะ เก็บตัว-การแสดงออก กับที่เป็นโรคประสาท (Neuroticism) ด้วยการนำผลสอบในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กจากโรงเรียนมัธยมผสมผสม ในเมือง จำนวน 137 คน และเด็กในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 40 คน I.Q. สูงกว่าผลการศึกษาปกติ และใช้การประมาณค่า เกี่ยวกับการเก็บตัวหรือการแสดงออก ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กแสดงออก คนที่เป็นโรคประสาท และ I.Q. ไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเก็บตัวและความสามารถในการสอบโลกาสัมพันธ์กันเล็กน้อย

ค.ศ. 1964 Hallworth³⁷ ได้ศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพของ เด็กวัยรุ่นโดยให้ครูประจำชั้นในโรงเรียนมัธยมผสมผสมของอังกฤษ เป็นประมาณค่า เด็กมัธยมชายและมัธยมหญิงที่มีอายุ 14 ปี ตามรายการลักษณะบุคลิกภาพ 14 อย่าง สำหรับส่วนประกอบทางคาบการ เขาตั้งสมมติฐานหรือการแสดงผล ลักษณะที่เด็กมีเป็นอันดั้มคือ ความคงทน แกร่ง อันดั้มห้า คือรวมยุ่งกับคนอื่น อันดั้มหกคือมีความสนใจ และอันดั้มสุดท้าย คือมีกิจกรรมมาก

36

Dennis Child, "The Relationships between Introversion Extroversion, Neuroticism and Performance in School Examination," The British Journal of Educational Psychology, XXIX (June, 1964), 187-195.

37

H.J. Hallworth, "Personality Ratings of Adolescents: A Study In A comprehensive School," The British Journal of Educational Psychology, XXXIV (June, 1964) 171-177.

ค.ศ. 1966 Ridding³⁸ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกภาพกับสัมฤทธิ์-
ผลในวิชาภาษาอังกฤษและเลขคณิต กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชายและหญิง จำนวน
600 คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่าง
ความมั่นคงทางอารมณ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่ลักษณะที่ชอบแสดงออกมีความสัมพันธ์
อย่างสูงกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และลักษณะที่รอบคอบถี่ถ้วนมีความสัมพันธ์ต่ำกับสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่ชอบแสดงออกมักจะเรียนอ่อนในวิชา เลขคณิต
และเด็กหญิงมีลักษณะชอบแสดงออกมากกว่าเด็กชาย

ค.ศ. 1967 Steiner³⁹ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพด้านเก็บตัว-
การแสดงออก กับการรับรู้ โดยตั้งสมมติฐานไว้ 5 ประการ คือ คนเก็บตัวจะมีความ
รู้สึกไวกว่าคนแสดงออก คนเก็บตัวมักมีระดับของการฟังต่ำกว่ากลุ่มแสดงออก คนแสดง
ออกมักจะรับภาพลวงตา (illusion) จากภาพลวงตาของรูปลี่เหลี่ยมที่หมุนรอบแกนได้
ดีกว่า และคนเก็บตัวจะรับรู้ลักษณะความเป็นจริงได้มากกว่า คนเก็บตัวจะรับภาพลวง
ตาได้มากกว่าพวกแสดงออก ภาพลวงตานั้นเป็นภาพลวงตาที่มีลักษณะเป็นรูปลี่เหลี่ยมที่
แกว่งไปมาแบบลูกตุ้มนาฬิกา คำตอบของคนแสดงออกในเรื่องระดับของความรู้สึก และ
ระดับของการฟังจะมีความแปรปรวนมากกว่า. กลุ่มตัวอย่างที่ใช่ในการวิจัยครั้งนี้เป็น
นักเรียนวิทยาลัย จำนวน 52 คน ที่เลือกจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 620 คน โดยอาศัย
คะแนนจากการวิเคราะห์ extraversion scale ของ MMPI และจาก E.scale ใน

³⁸L.W.Ridding, "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetics," The British Journal of Educational Psychology, XXXVII (November, 1966) 397-398.

³⁹Phyllis K. Steiner, "Differentiation of Extroverts and Introverts on the Basis of Perceptual Tasks," Dissertation Abstract (1967).

แบบทดสอบ Mandsley Personality Inventory ของ Eysenck กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ประกอบด้วยคนเก็บตัว 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) และคนแสดงออก 26 คน (ชาย 13 คน หญิง 13 คน) ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้เลยแม้แต่ข้อเดียว จึงสรุปได้ว่านักเรียนวิทยาลัยที่เป็นคนปกติไม่สามารถจะถูกแยกแยะงานการรับรู้ (perceptual tasks) ตามทฤษฎีของ Eysenck ได้ Eysenck ได้เสนอว่าคนที่เก็บตัว กับคนที่แสดงออกนั้น มีการรับรู้ทางระบบประสาท (sensitivity) แตกต่างกัน

4.1 การวิจัยในประเทศ

พ.ศ. 2510 นางสมทรง สุวรรณเลิศ นางสาวละเอิบก ชูประยูร นางสาวสุนา ศิริสวัสดิ์ และ นางสาววิภา ปิฎกานนท์⁴⁰ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของคนที่เก็บตัว ในวัฒนธรรมไทย และ วัฒนธรรมตะวันตกว่าจะมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไร เกี่ยวกับ ค่าน Extraversion - Introversion และ Neuroticism - Stability กลุ่ม ตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 นักเรียนฝึกหัดครู และ นักศึกษาแพทย์ กลุ่มละ 300 คน เป็นชาย 150 คน หญิง 150 คน ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 และ นักเรียนฝึกหัดครู ส่วนกลุ่มนักศึกษาแพทย์ เป็นชาย 185 คน หญิง 115 คน ผู้วิจัยให้กลุ่ม ตัวอย่างตอบแบบทดสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบระหว่างผลที่ได้จาก คนไทยทั้ง 3 กลุ่มกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษที่ H.J. Eysenck ได้ทำไว้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างของคนไทยได้คะแนนต่ำกว่ากลุ่มนักศึกษาชาวอเมริกัน แต่ใกล้เคียงกับมาตรฐาน (norm) ของกลุ่มชาวอังกฤษในด้าน Extraversion Scale แต่ในด้าน Neuroticism Scale คะแนนของคนไทยสูงกว่าทั้งกลุ่มชาวอเมริกัน และ ชาวอังกฤษ

⁴⁰ สมทรง สุวรรณเลิศ, ละเอิบก ชูประยูร, สุนา ศิริสวัสดิ์, และ วิภา ปิฎกานนท์, รายงานการศึกษาเรื่องการทดสอบ The Mandsley Personality Inventory (MPI) ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และ มหาวิทยาลัย (2510).

พ.ศ. 2512 วันเพ็ญ อาบูการ⁴¹ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-20 ปีในชั้น ม.ศ. 1, 3 และ 5 ปีการศึกษา 2511 ในโรงเรียนมัธยมสหศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดฉะเชิงเทรา 3 แห่ง จำนวน 307 คน เป็นชาย 184 คน หญิง 123 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 190 ข้อ เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียดของนักเรียน ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก หมายถึงบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงออกและการยอมรับตนเองของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย (คืออายุ 17-21 ปี) มีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้น นักเรียนที่มีลักษณะแสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่านักเรียนเก็บตัว ลักษณะที่นักเรียนเก็บตัวมีน้อยคือ ความมีไหวพริบ ความจำ ความเก่ง และความคิดฝัน เช่นเดียวกับนักเรียนแสดงออกที่มีความคิดฝัน ความเก่ง เป็นลักษณะที่มีน้อย นอกนั้น เป็นลักษณะที่มีปานกลาง นักเรียนที่ชอบแสดงตัวและเก็บตัว มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

5. การวิจัยเกี่ยวกับความกังวล

5.1 การวิจัยในต่างประเทศ

ค.ศ. 1965 Lucas กับ Horrocks⁴² ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความกังวลของเด็กวัยรุ่น โดยสร้างแบบสอบถามเพื่อสัมภาษณ์เด็กคนหนึ่ง

⁴¹ วันเพ็ญ อาบูการ, เรื่อง เก็บ

⁴²

Karl C. Garrison, *Psychology of Adolescence* (6th ed., New Jersey: Prentice - Hall, Inc., 1965), pp.218-219.

ความต้องการจึงประกอบด้วยผลกระทบ 90 ข้อ แล้วนำมาใช้กับเด็กวัยรุ่น อายุ 12 ปี ถึง 18 ปี จำนวน 725 คน การให้คะแนนให้ตามประเภท แห่งความต้องการที่เรากำหนดไว้ 12 ประเภท จากการวิเคราะห์องค์ ประกอบ (factor analysis) มีความต้องการ 5 ประเภท ปรากฏ ชัดเจนออกเป็นกลุ่มอิสระ (independent cluster) กลุ่มความต้องการ เหล่านี้ได้แก่ การรับรอง-การยอมรับ (recognition - acceptance) ความสนใจและความรักในเพศตรงกันข้าม (heterosexual affection and attention) อิสรภาพหรือการมีอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ใหญ่ (independence-dominance with regard to adults) การปฏิบัติตาม ความคาดหวังของผู้ใหญ่ (conformity to adult expectation) และ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (academic achievement) ซึ่งต้องการได้ รับความสนใจจากบุคคลที่เขานิยมหึ่งในกลุ่มเพื่อนและกลุ่มผู้ใหญ่ ความ ต้องการความรักและความสนใจในเพศตรงข้ามปรากฏในเด็กวัยรุ่น และมี ความเกี่ยวข้องกับสำคัญกับการปรับตัวส่วนบุคคลและทางสังคมของ เด็กวัยรุ่น ความต้องการมีอิสรภาพและมีอำนาจที่ปรากฏในเด็กวัยรุ่น เป็นแหล่งของ ความขัดแย้งระหว่าง เด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่อื่น ๆ

43
 ก.ศ 1957 Edwards บุตรร่างแบบสำรวจความต้องการ Edwards Personal Preference Schedule (EPPS) ได้ศึกษาความต้องการ ของนักศึกษาระดับและหญิงตลอดจนภาวะต้องการของบุคคลทั่วไป ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากนักจิตวิทยาหลายคน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา มี

จำนวนทั้งสิ้น 1509 คน เป็นชาย 760 คน และหญิง 739 คน ส่วนบุคคล
ทั่วไปที่ไม่ใช่ศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 8963 คน เป็นชาย 8031 คนและหญิง
4932 คน ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัย
ปรากฏว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความต้องการต่างกัน นักศึกษาชายมีความ
ต้องการมากกว่านักศึกษาหญิงในด้านความสัมฤทธิ์ผล ซึ่งตนเอง มีอำนาจ
เหนือผู้อื่น คนเพื่อนต่างเพศ และมีความต้องการการก้าวร้าว แต่มีความตอง
การน้อยกว่านักศึกษาหญิงในด้านความต้องการยกย่องผู้อื่น ยกไม้ศรีกับผู้อื่น
เข้าใจตนเองและผู้อื่น ขอความช่วยเหลือ ขอมรับโทษ ให้ความช่วยเหลือ
ตลอดจนความต้องการ เปลี่ยนแปลง ส่วนบุคคลทั่วไปนั้น ผู้ชายมีความตอง
การมากกว่าหญิงในด้านความต้องการมีสัมฤทธิ์ผล การแสดงออก ซึ่งคน
เอง มีอำนาจเหนือผู้อื่น มีความอดทน คนเพื่อนต่างเพศ และความต้องการ
การก้าวร้าว แต่หญิงมีความตองการมากกว่าชายในด้านความต้องการ
ยกย่องผู้อื่น ความเป็นระเบียบ ยกไม้ศรีกับผู้อื่น เข้าใจตนเองและผู้อื่น
ขอความช่วยเหลือ ขอมรับโทษ ให้ความช่วยเหลือและความตองการ เปลี่ยน
แปลง

ค.ศ. 1957 Gebhart กับ Heyt⁴⁴ ได้ศึกษาความต้องการ
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและศึกษาระดับปริญญาโทและศึกษาระดับปริญญา
จำนวน 430 คน และนักศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จำนวน
310 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ค.ศ. 1956-1957 โดย
ให้นักศึกษาตอบแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล และผู้วิจัยแบ่งนักศึกษานี้เป็น
กลุ่ม 3 กลุ่มตามระดับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ คือผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

44

Cary G. Gebhart and Donald P. Heyt, "Personality Needs of Under and Overachieving Freshmen," Journal of Applied Psychology, XLII (April, 1958), 125-128.

0.7 ถือว่า เป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลต่ำ ผู้ที่ไถ่คะแนนสูงกว่า 1.3 ถือว่า เป็นกลุ่มสัมฤทธิ์ผลสูง และผู้ที่ไถ่คะแนนระหว่าง 0.7 ถึง 1.3 ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลปานกลาง ในแต่ละกลุ่มยังมีแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือประเภทที่ไถ่คะแนนสอบไล่ปลายภาคการศึกษาแรกสูงกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผล ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง (Overachievement) และประเภทที่ไถ่คะแนนสอบไล่ต่ำกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลถือ เป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง (Underachievement) แล้วให้นักศึกษาทั้ง 12 กลุ่มนี้ คอบแบบสำรวจ EPPS ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริง มีความต้องการมากกว่านักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง ในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผลความเป็นระเบียบ เข้าใจตนเองและผู้อื่น และพึ่งตนเอง แต่มีความต้องการน้อยกว่าในด้านความต้องการช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ถนัดกับผู้อื่น และความต้องการเปลี่ยนแปลง ส่วนนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลสูงมีความต้องการมากกว่านักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำในด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผล แสดงออก พึ่งตนเอง และมีอำนาจเหนือผู้อื่น แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการขงผู้อื่น ความเป็นระเบียบ ยอมรับโทษ และช่วยเหลือผู้อื่น นอกจากนี้ นักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีความต้องการมากกว่านักศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ในด้านความต้องการลดทอน แต่น้อยกว่าในด้านความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น

ในปี ค.ศ. 1959 Krug⁴⁵ ได้วิจัยคล้ายกับการวิจัยของ Heyt กับ Gebhart โดย เปรียบ เติ้มความต้องการของนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงกับความต้องการของนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริง กลุ่ม

45

Robert E. Krug, "Over and Underachievement and the Edwards Personal Preference Schedule," Journal of Applied Psychology, XLIII (April, 1959), 133-136.

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งแห่งคณะวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์
ซึ่งกำลังศึกษาที่ Carnegie Institute of Technology จำนวน
411 คน กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้สอบแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลและแบบทดสอบความ
ถนัดทางคณิตศาสตร์ ผู้วิจัยคำนวณกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 6 กลุ่ม ตามระดับ
คะแนนที่ทำได้จากแบบทดสอบทั้งสองนี้ คือกลุ่มที่รอบได้คะแนนสูง ปานกลาง
และต่ำ ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มย่อย คือประเภทที่มี
สัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่ได้คะแนนสอบไปหลายปีสูงกว่า
คะแนนทดสอบทั้งสอง และประเภทที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าที่เป็นจริงอีกกลุ่มหนึ่ง
กลุ่มหนึ่งได้คะแนนสอบไปหลายปีต่ำกว่าคะแนนจากแบบทดสอบทั้งสอง
ฉบับ กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจึงมี 12 กลุ่มที่คอมพิวเตอร์จะ EPPS แสดงปรากฏ
ว่า นักศึกษานักศึกษาคณิตศาสตร์และมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าที่เป็นจริงมีความต้องการ
การขาดความถนัดกลางคณิตศาสตร์ แต่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำกว่าดี เป็น
จริงในความต้องการของงานสัมฤทธิ์ผลและการจะเป็นระเบียบ แต่มีความต้องการ
ถูกโดยตัวผู้เรียน ออกรวม และจบ เห็นกลาง เห็นน้อยกว่า นอกจากนั้นนักศึกษานัก
ที่มีความถนัดทางคณิตศาสตร์ กับนักศึกษานักศึกษาคณิตศาสตร์สูง ปานกลาง และ ต่ำ
มีความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในความต้องการของงานของผู้น
มีความเป็นระเบียบ มีอำนาจเหนือผู้อื่น ยอมรับโทษ และจบ เห็นกลาง เห็น
ค.ศ. 1964 Hamacheck กับ Meri⁴⁶ ได้กล่าวการวิจัยเกี่ยว
กับความต้องการ โดยใช้แบบสำรวจ EPPS เช่นเดียวกัน แต่เป็นการ
ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการของนิสิตปีสุดท้ายและหญิงในมหาวิทยาลัย
มีลักษณะ ตัวอย่างประชากร เป็นนิสิตปีสุดท้ายจำนวน 246 คน ประกอบด้วย

⁴⁶ Don E. Hamacheck and Takake Meri, "Need Structure
Personal Adjustment and Academic Self Concept of Beginning
Educational Students," The Journal of Educational Research,
LVIII (December, 1964), 158-62.

ความรู้สึกผิดหลักครูหญิงสาขารัฐศาสตร์มีค่า 77 คน ข้าราชการมัธยมศึกษา 70 คน
 และรู้สึกผิดหลักครูชายสาขามัธยมศึกษา 66 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิต
 ปกติหลักครูชายสาขามัธยมศึกษาที่มีความต้องการ เฝ้าใจตนเองและผู้อื่นมากกว่านิสิต
 กลุ่มอื่น ๆ ส่วนนิสิตปกติหลักครูหญิงสาขารัฐศาสตร์มีความต้องการมากกว่า
 นิสิตกลุ่มอื่นๆ ในด้านความต้องการผูกไมตรีกับผู้อื่น การ เฝ้าใจตนเองและณ
 ติย การขอความช่วยเหลือ ขอบริการ และ การ เปลี่ยนแปลง แกน
 ความต้องการด้านสัมฤทธิ์ผล เฝ้าใจเอง มีอำนาจเหนือผู้อื่น ช่วยเหลือ
 ผู้อื่น และการวางนัยกว้าง นิสิตปกติหลักครูหญิงมีความต้องการลบ เมื่อต่าง
 เฝ้าใจผู้อื่นมากกว่ากลุ่มอื่นๆ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังแสดงว่า นิสิตปกติหลักครูหญิง
 มีความต้องการผูกไมตรีกับผู้อื่น ขอความช่วยเหลือ ช่วยเหลือผู้อื่น และ
 ความต้องการ เปลี่ยนแปลงมากกว่านิสิตปกติครูชาย แต่ขอให้นิสิตปกติ
 ครูชายในด้านความต้องการมีอำนาจ เฝ้าใจผู้อื่น กว้างขวาง และดำรงสิ่งตนเอง
 เป็นที่นำสิ่ง เก่งกว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มนี้ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ในด้านความต้องการลบ เมื่อต่าง เฝ้า

ต่อมาในปี ค.ศ. 1967 Coody กับ Hinely⁴⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบ
 เฝ้าใจความต้องการของกลุ่มนิสิตปกติหลักครูจากมหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัสที่ครอบ
 ครอบอำนาจ (dominating group) กับกลุ่มที่ข้อมอบ (submissive
 group) อาจารย์ที่ศึกษาของนิสิตมีทั้ง 2 เป็นเนื้อเดียวกันกลุ่มตัวอย่าง โดย
 อาศัยประสบการณ์ตรงของตนเองกับนิสิตเหล่านี้เป็นเกณฑ์ ว่าแนวนิสิตที่มีที่ 2
 มี 138 คน เฝ้าใจใจ 34 คน เป็นกลุ่มที่ครอบอำนาจ 19 คนและกลุ่ม
 ที่ข้อมอบ 15 คน ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างแบบแบบสำรวจ EPPS ผลปรากฏ

กฎว่า นิธิศที่สนใจว่าเราที่มีความต้องการถึงตนเอง ความต้องการมีอำนาจเหนือคนอื่น และความต้องการก้าวร้าวมากกว่านัก เรียบร้อยจนล้นแต่มีความต้องการช่วย เหมือนผู้อื่นและยอมรับโดยนัยกว่า

ในปี ค.ศ. 1967 นี้เอง Reemich⁴⁸ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการของนักแนะแนวสายหญิงและบุคลลทั่วไป ผู้วิจัย ขอให้ให้นักแนะแนวที่ทำงานในสถานศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวนทั้งสิ้น 50 คน เป็นชาย 39 คน หญิง 20 คน ตอบแบบสำรวจ EPPS แล้วนำผลไปเปรียบเทียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างอีก 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มบุคลลทั่วไป ทั้งชายและหญิง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักแนะแนวชายมีความต้องการมากกว่าบุคลลทั่วไปในเพศเดียวกันในความต้องการแสดงออก เขาใจตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น ลมเขื่อนค่างเพศ และความต้องการเปลี่ยนแปลง แต่ในความต้องการ เป็นระเบียน ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ ช่วยเหลือผู้อื่น ออกพบและมีความต้องการก้าวร้าว ส่วนนักแนะแนวหญิง มีความต้องการมากกว่านักแนะแนวชายในความต้องการเปลี่ยนแปลง แต่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลและความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่นน้อยกว่า นอกจากนี้นักแนะแนวหญิงยังมีความต้องการต่างจากบุคลลทั่วไปที่มีเพศเดียวกัน กล่าวคือ นักแนะแนวหญิงมีความต้องการแสดงออก เขาใจตนเองและผู้อื่น มีอำนาจเหนือผู้อื่น เปลี่ยนแปลง และความต้องการลมเขื่อนค่างเพศมากกว่า แต่มีความต้องการ เป็นระเบียน ขอความช่วยเหลือ ยอมรับโทษ และต้องการให้ความช่วยเหลือน้อยกว่า

48

Herman Reemich, "The Need Structure of Public,"

The Journal of Educational Research, LXI (September, 1967),

24-26.

ความต้องการ เข้าใจตนเองและคนอื่น ความต้องการขอความช่วยเหลือ และ
 ความต้องการเปลี่ยนแปลง มากกว่าแพทย์ชาย แต่ชอบกว่าในด้านความตอง
 การมีอำนาจ เหมือนคนอื่น และความต้องการคบเพื่อนต่างเพศ กระจาบน้ำมีความ
 ต้องการ เป็นระ เมีบบ ความต้องการ เข้าใจตนเองและคนอื่นมากกว่าแพทย์ชาย
 แต่ชอบกว่าในด้านความตองการมีอำนาจ เหมือนคนอื่น และความต้องการก้าวร้าว
 และแพทย์หญิงมีความตองการก้าวร้าวมากกว่าครูหญิง ความตองการคบของ
 คนอื่น บุคไม่ตรงกับคนอื่น และการ เข้าใจตนเองและคนอื่นมีสูงที่สุดในกลุ่มครู
 รองลงมาคือแพทย์ และวิศวกรน้อยที่สุด ความตองการความ เป็นระ เมีบบ
 มีสูงที่สุดในกลุ่มครู รองลงมาคือวิศวกร และ แพทย์ น้อยที่สุด ความตอง
 การพึ่งตนเอง และความต้องการคบ เพื่อนต่าง เพศมีสูงที่สุดในกลุ่มวิศวกร รอง
 ลงมาคือแพทย์ และครูน้อยที่สุด ส่วนความตองการก้าวร้าว มีสูงที่สุดใน
 กลุ่มแพทย์ รองลงมาคือวิศวกร และ ครู น้อยที่สุด